

[Justitsministeren.]

omsorg for barnets pleje, opdragelse og uddannelse. Disse afgørelser skal så vidt muligt træffes i samarbejde med forældremyndighedens indehaver, men det er jo klart, at betydningen af forældrenes indstilling bl. a. vil være afhængig af, om de har rimelig kontakt med barnet. At forældremyndigheden forbliver hos den hidtidige indehaver af forældremyndigheden, får særlig betydning i relation til spørgsmålet om forsorgens ophør; er der tale om en aftaleforsorg, står det således i forældrenes magt at begære barnet hjemgivet, medmindre børne- og ungdomsværnet finder grundlag for at ændre en aftaleforsorg til en fjernelsesbeslutning. Når forsorgen er etableret i form af fjernelse, tilkommer det forældremyndighedens indehaver at rejse spørgsmål om barnets hjemgivelse med adgang til anke til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg og i sidste instans til landsretten; samme ret tilkommer den, der ved forsorgens etablering faktisk udøver forældremyndigheden.

Afgørende for, om en forsorg fortsat bør opretholdes mod forældrenes ønske, må være, om det forhold, der gav anledning til forsorgens etablering, fortsat er til stede. Det påhviler derfor børne- og ungdomsværnet at følge forholdene i barnets hjem. Dette er udtryk for, at forsorg uden for hjemmet i relation til forældremyndighedens indehaver må betragtes som noget ekstraordinært. Det er klart, at den interesse, forældrene viser for barnet, er et moment, der må have betydning for spørgsmålet om forsorgens fortsatte opretholdelse.

Også i tilfælde, hvor et barn i henhold til en plejetilladelse efter beslutning af forældremyndighedens indehaver opholder sig i et plejehjem, kan forældrenes ret til at bestemme over barnet begrænses. Det følger således af § 81 i loven om børne- og ungdomsforsorg, at børne- og ungdomsværnet kan bestemme, at et barn ikke uden rimelig grund må flyttes fra et plejehjem. Det kan også bestemme, at et barn ikke må hjemtages fra et sådant hjem, såfremt dette i væsentlig grad ville stride mod barnets tarv. Også for disse afgørelser må det have betydning, om der er rimelig kontakt mellem forældre og børn. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor forældrene i visse forbindelser bevarer

en bestemmelsesret over deres barn, selv om de ikke gennem længere tid har haft kontakt med barnet. Jeg tænker her på bestemmelsen i adoptionslovens § 6, hvorefter forældrenes samtykke er nødvendigt til at bortadoptere barnet, medmindre forældrene er uden del i forældremyndigheden; jeg vil ikke udelukke, at der her kan forekomme tilfælde, hvor denne regel ikke fører til tilfredsstillende resultat, og jeg har allerede ved en tidligere lejlighed her nævnt, at jeg gerne vil overveje en ændring af denne bestemmelse.

Problemet i Kittysagen, som vi vist nu fra alle sider håber er endeligt afsluttet, er vel ikke så meget problemet om bortfald af den naturlige moders bestemmelsesret over barnet — børneværnet er jo enigt med hende — men mere spørgsmålet om plejemoderens muligheder over for børneværnets afgørelse. Hvis dette spørgsmål rejses, kan det måske besvares efter følgende: det er nok rimeligt at overveje, om det er rigtigt, som den gældende lov gør det, at afskære plejemoderen fra domstolsprøvelse, og jeg vil gerne drøfte med socialministeren, om søgsmålskompetencen i disse sager kan udvides.

Dagmar Andreassen: Jeg takker ministeren for svaret, men jeg føler mig ikke helt overbevist om, at der ikke er behov for en lovændring. Jeg har fra flere børnehjemsforstanderes side fået fremlagt eksempler på, at man for at undgå en strid som den, der opstod i Kittysagen, undlader at sende børn ud i privat pleje, selv om det egentlig er tilsigtet, og holder dem tilbage på børnehjemmene. Og det er jo det, jeg synes man skulle undgå.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan svare fru Dagmar Andreassen, at hvis socialministeren og jeg i fællesskab optager overvejelser om de ændringer, jeg omtalte, vil det naturligvis være rimeligt, at vi også overvejer den ændring, som fru Dagmar Andreassen særlig har gjort sig til talsmand for.

Hermed sluttede spørgsmålet.